

Arrest

nr. 321 387 van 10 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 19 april 2024.

1.2. Op 4 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M., verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en Arabier en soennitisch moslim te zijn. U werd geboren op (...) 1974 in de stad Raqqa gelegen in de gelijknamige provincie. Uw vader is eigenlijk afkomstig

uit Aleppo, maar werkte in Raqqa als ambtenaar-chauffeur waardoor u daar geboren werd. U vervulde uw lagere school in Raqqa en woonde vanaf uw middelbare school opnieuw in Aleppo (stad). Na uw middelbare school deed u tweeënhalf jaar legerdienst, van 1994 tot 1997. Vervolgens ging u aan de slag als ambtenaar-chauffeur van grote machines in Aleppo, hetgeen u zo'n zes jaar deed. Nadien werkte u als zelfstandige en deed u marketing voor medicatie en cosmetica in de farmaceutische sector tot in 2012.

Eind 2012 werd het gebouw waar u woonde in Aleppo bestookt met een raket door een gevechtsvliegtuig. Uw echtgenote, kinderen en vader kwamen hierbij om het leven. U besloot niet langer in Syrië te blijven en trok naar Libanon waar u onder meer als chauffeur en in een café werkte. Na ongeveer een jaar keerde u terug naar Syrië en ging u opnieuw in Aleppo wonen, hetzij in een andere wijk. U kon immers niet tegen de discriminatie in Libanon en verdiende er ook niet veel geld. U bleef opnieuw ongeveer een jaar in Aleppo en verdiende geld met het transport van voeding. Begin 2015 besloot u Syrië te verlaten en naar Turkije te gaan. U dacht daar een betere job te zullen vinden maar had er absoluut geen comfortabel leven. De Turken zijn racisten tegenover wie hun taal niet spreekt en betaalden u minder dan de helft van wat andere Turken kregen. U verbleef ongeveer tien maanden in Mersin en verkreeg er ook een kimlik of tijdelijk verblijfsdocument. In 2016 reisde u illegaal per boot vanuit Turkije naar Griekenland, en kwam u aan op het eiland Chios. Daar verbleef u zo'n tien maanden in een tent en vroeg u destijds ook asiel aan. Uw aanvraag werd echter afgewezen en u kreeg er te horen dat men u zou gaan terugsturen naar Turkije. Vervolgens verliet u Chios met de hulp van een smokkelaar en trok u naar Athene van waaruit u per vliegtuig (met een Zwitserse identiteitskaart) naar Spanje wist te reizen. U had immers een band opgebouwd met Spanjaarden die als vrijwilligers in Griekenland werkten en zij hadden u aangeraden om naar Spanje te gaan. U vroeg eveneens asiel aan in Spanje en kreeg er ook effectief subsidiaire bescherming op 22 juni 2017 en een verblijfskaart voor vijf jaar. Na zes maanden in een opvangcentrum in Cordoba verbleef u eerst enkele maanden bij vrienden en op straat. Vervolgens huurde één van uw Spaanse vrienden op zijn naam een studio voor u, waar u ongeveer één jaar en twee maanden woonde. U kon leven dankzij een uitkering voor eten en de huur, en ging ook naar kerken waar ze maaltijden en kledij verdeelden. Daarnaast werkte u in het zwart als afwasser in restaurants, maar kreeg u niet de kans om Spaans te leren en evenmin om als chauffeur of in de marketing te werken zoals u eerder in Syrië had gedaan. Na één jaar werd alle financiële steun die u in Spanje ontving stopgezet en dreigde u dakloos te worden, waarop u besloot Spanje te verlaten. Het was maart of april 2019 toen u via Frankrijk, Italië, Zwitserland, Slovenië, Hongarije, Roemenië en Bulgarije met bussen, treinen of auto's terug naar Griekenland reisde met de bedoeling om u daar te vestigen en te werken. U verbleef destijds ongeveer twee jaar in Athene, waar u samen woonde met andere Syrische mannen en verschillende tijdelijke jobs in het zwart deed. Terwijl u in Griekenland was reisde u op uitnodiging van vrienden naar Noorwegen om te zien of u daar werk zou kunnen vinden. Maar zwartwerk was er onmogelijk door de strenge controle en na ongeveer een maand keerde u terug naar Griekenland. Zo'n twee maanden later kreeg u een nieuwe uitnodiging van een Syrische vriend in Nederland en trok u naar Nijmegen waar u ongeveer één jaar lang bij deze vriend woonde en eveneens in het zwart werkte. Vervolgens kwam u naar België en verbleef u hier eveneens ongeveer een jaar bij Syrische vrienden in Hamont-Achel en Antwerpen. U zocht werk en een stabiel leven, en werkte hier af en toe in het zwart. Nadien keerde u terug naar Nederland waar u wederom een jaar bleef bij dezelfde vriend als voordien en in het zwart als chauffeur werkte. Tijdens uw tweede verblijf in Nederland trok u nog een maand naar Zweden omdat vrienden u daar eveneens hadden uitgenodigd om het leven te komen testen. Tevens reisde u nog naar en door Denemarken, Luxemburg en Duitsland, waar u onder meer vrienden ging bezoeken. Uiteindelijk kwam u na uw tweede verblijf in Nederland opnieuw naar België en diende u hier op 9 oktober 2023 eveneens een verzoek om internationale bescherming in. U had immers heel veel landen gezien, kon ondertussen een beetje een vergelijking maken en concludeerde dat België het beste land voor u is om een stabiel leven te hebben. U wilt vanaf nul beginnen hier en niet meer de hele tijd onzeker en dakloos zijn.

U kan of wil niet terug naar Spanje omdat u dit land langer dan vijf jaar verlaten heeft en een advocaat u heeft gezegd dat uw bescherming vervallen zou zijn. Bovendien zijn uw Spaanse documenten intussen reeds twee jaar vervallen, en hebt u niks meer in Spanje. U zal er dakloos worden en de Spanjaarden zullen u niet meer accepteren. U zal opnieuw alle procedures moeten beginnen en ze gaan u zeker die kans niet meer geven.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u uw originele Spaanse verblijfskaart, Syrische paspoort en twee Syrische rijbewijzen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, meer bepaald uw eigen verklaringen, uw neergelegde documenten en het Europese informatiesysteem Eurodac (zie Verklaring DVZ d.d. 17.10.2023 p.10, Eurodac marked record d.d. 10.10.2023 en inventaris documenten), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Spanje, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-ES_2022update_final.pdf) niet toelaat om te

besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. Uw verklaring dat u Spanje langer dan vijf jaar heeft verlaten en een advocaat u zou gezegd hebben dat uw bescherming vervalt wanneer u langer dan zes maand uit het land bent (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 19.04.2024, hierna NPO, p. 18) kan rekening houdend met dit alles dan ook geenszins overtuigen. U legt immers geen bewijsstukken met betrekking tot de (on)geldigheid van uw status in Spanje neer, en het loutere gegeven dat uw Spaanse verblijfskaart effectief twee jaar vervallen is (NPO p.18 en inventaris in groene map) impliceert niet dat u deze niet meer zou kunnen gaan verlengen. Dat u dakloos zal worden, de Spanjaarden u niet meer gaan accepteren, u alle procedures opnieuw zal moeten beginnen en zij u de kans zeker niet meer gaan geven (NPO p.18) zijn niet meer dan veronderstellingen die u eveneens op geen enkele wijze objectief onderbouwt. Gevraagd of u reeds geprobeerd heeft om u te informeren over een verlenging van uw verblijfspapieren in Spanje of de stand van uw beschermingsstatuut daar, gaf u bovendien aan dat u zich enkel informeerde bij een Syrische vriend / advocaat die in Duitsland verblijft. Waarop deze persoon zich baseert om te stellen dat uw status in Spanje zou vervallen zijn is echter geheel onduidelijk en kan dan ook weinig ernstig genomen worden. Daarbij kan er in deze context nog op gewezen worden dat u over een netwerk van vrienden en kennissen in Spanje beschikt, waarop u kon beroep doen voor u er asiel aanvraag en ook toen u het opvangcentrum moest verlaten en eigen onderdak moest zoeken (NPO p.8-9). Toen u naar eigen zeggen niet rondkwam met uw uitkering van het Spaanse Rode Kruis wist u hulp te verkrijgen in kerken, waar kledij en maaltijden verdeeld werden (NPO p.10). Verder hebt u tijdens uw verblijf in Spanje eveneens gewerkt (NPO p.11), weliswaar in het zwart, en hebt u er reeds van 2017 tot 2019 kunnen overleven. Meer nog, toen u Spanje in 2019 wist u zelfs via Frankrijk, Italië, Zwitserland, Slovenië, Kroatië, Hongarije, Roemenië en Bulgarije terug naar Griekenland te reizen. U zou hierbij opnieuw zijn geholpen door vrienden, die u blijkbaar overal in Europa heeft, en die u ook financieel steunen (NPO p.13). U verklaarde letterlijk dat u vaak geld krijgt "van vrienden van overal", snel geliefd bent door mensen en op elke plaats in Europa minstens twee of drie vrienden heeft (NPO p.13-14), die u aldus vermoedelijk ook kunnen helpen met de heropbouw van uw leven in Spanje. Na uw vertrek uit Spanje wist u zichzelf voorts twee jaar lang in Griekenland te onderhouden, terwijl u daar geen enkele vorm van steun ontving (NPO p.14). U woonde er samen met andere Syriërs en werkte in het zwart, en reisde in die periode zelfs naar Noorwegen, wederom met hulp van vrienden wiens namen u opvallend genoeg wel niet meer kent (NPO p.14-15). Na uw passage in Noorwegen en korte terugkeer naar Griekenland wist u vervolgens een jaar lang in Nederland te overleven, alweer bij een vriend, en hierna eveneens een jaar lang in België, ook bij vrienden (NPO p.15). U vond zowel in Nederland als België werk, zij het in het zwart, en keerde nog een tweede maal terug naar Nederland, wederom voor een jaar, terwijl u er uw verblijf zelfs nooit probeerde te legaliseren (NPO p.15-16). Hierna was u zelfs nog in staat om naar Zweden te trekken, waar u zo'n maand bij Palestijnse vrienden verbleef (NPO p.16). Vervolgens slaagde u erin om terug te keren naar Nederland en nog via Duitsland en Luxemburg te reizen, waar u alweer vrienden bezocht, totdat u uiteindelijk opnieuw naar België kwam in oktober 2023 (NPO p.16). De vaststelling dat u tussen maart of april 2019 (het ogenblik van uw vertrek uit Spanje) en oktober 2023 (het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming in België) vierenhalf jaar lang in

verschillende Europese land wist te wonen, werken en (over)leven, toont onmiskenbaar aan dat u zelfstandig en zelfredzaam genoeg om in uw eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, ook in Spanje.

Waar uit uw verklaringen nog zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén of eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verliet Spanje immers slechts zo'n twee maanden nadat uw uitkering werd stopgezet (NPO p.13) en was bovendien tegenstrijdig over waar u juist woonde tot aan uw vertrek. Zo zei u enerzijds dat u in de studio (die u via een Spaanse vriend kon huren nadat u het opvangcentrum moest verlaten, NPO p.9) woonde tot aan uw vertrek (NPO p.11 en 13), maar verklaarde u tegelijkertijd dat u na de stopzetting van uw uitkering dakloos zou geworden zijn en tijdelijk bij vrienden woonde (NPO p.13). Gevraagd of u gewerkt heeft in Spanje of er werk heeft gezocht, stelde u dat u er de kans niet had om de taal te leren of een cursus te volgen terwijl u wel heel erg gemotiveerd was en wou werken (NPO p.10). Er zou volgens u geen dergelijke dienst bestaan in Spanje, wat echter bijzonder twijfelachtig is en bovendien niet meer dan een blote bewering. Verder gaf u aan dat het vernederend was om telkens hulp te gaan vragen van organisaties (NPO p.10), die er aldus kennelijk wel zijn. Ook verwees u naar hypothetische medische problemen in Spanje en het gebrek aan verzekering en medische bijstand, maar onderbouwt u dit evenmin met enig objectief bewijs en bent u zelf gezond. Daarbij zou u wat Spaans geleerd hebben via contacten met mensen en spreekt u tevens redelijk goed Engels (NPO p.10), wat een bijzondere troef is als nieuwkomer. U verklaarde Engels geleerd te hebben "via de televisie, door alles in het Engels te bekijken" (NPO p.11), wat samen met uw netwerk in Spanje toelaat om aan te nemen dat u hoogstwaarschijnlijk ook in staat bent om zelfstandig aan uw kennis van het Spaans te werken. Hoewel u enkel in het zwart zou gewerkt hebben in Spanje (NPO p.11), toont u niet aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om een legale job te vinden. U zocht immers louter via-via, of via personen die u doorverwezen naar bedrijven, en verwees in dit kader ook opnieuw naar het gegeven dat u de taal niet kent (NPO p.11, 13) hetgeen echter om de hierboven beschreven vaststelling geen argument is.

Waar u nog aanhaalde dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje het slachtoffer bent geworden van discriminatie en/of racisme op de verhuurmarkt (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 17.10.2023 vraag 3.5 en NPO p.9), moet tenslotte worden opgemerkt dat deze situatie, die zich afspeelde bij slechts één verhuurkantoor, niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw Syrische paspoort en rijbewijzen ondersteunen immers louter uw nationaliteit, identiteit en herkomst, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Uw Spaanse verblijfskaart toont tenslotte aan dat u in Spanje de status van subsidiair beschermde kreeg, alsook een verblijfs- en werkvergunning van lange duur, en dat deze kaart geldig was tot 21 juni 2022. Zoals eerder reeds werd opgemerkt blijkt echter uit niets dat uw status in Spanje zou zijn vervallen, opgeheven of ingetrokken, en dat u uw verblijfskaart niet meer zou kunnen gaan verlengen of vernieuwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.
Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Spanje en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker voert aan dat hij bij terugkeer naar Spanje risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Hierbij worden de aangehaalde problemen en vrees benadrukt en meent verzoeker dat zijn verklaringen en ervaring steun vinden in het nieuwste AIDA-rapport van 2023. Voorts wordt gewezen op de discriminatie in Spanje ten aanzien van migranten alsook op de moeilijkheden op vlak van tewerkstelling, huisvesting en gezondheidszorg. Verzoeker licht verder toe dat de mensenrechten in Spanje niet meer kunnen gegarandeerd worden. Daarnaast gaat verzoeker in op het gebrek aan bewijs inzake geldige verblijfsdocumenten en wordt aangestipt dat zijn verblijfsdocumenten reeds vervallen zijn en hij deze niet heeft vernieuwd waarbij nog wordt beklemtoond dat hij Spanje al meer dan vijf jaar geleden heeft verlaten. Ten slotte wijst verzoeker omstandig op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Stukken

2.2.1. Verweerder heeft op 5 september 2024 in antwoord op de beschikking van de Raad van 3 september 2024 waarbij in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen werd gevraagd actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Spanje, gewezen op volgend rapport waarnaar een internetlink wordt toegevoegd: “Country Report: Spain. Update 2023” gepubliceerd door AIDA/ECRE van 30 mei 2024.

2.2.2. Verweerder brengt op 23 januari 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij nogmaals wordt gewezen op de “Country Report: Spain, update 2023” van 30 mei 2024.

2.2.3. Verzoeker brengt op 26 januari 2025 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op rechtspraak en algemene landeninformatie inzake Syrië.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

2.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;
[...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

2.3.3. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.*

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

2.3.3.1. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Spanje een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 22 juni 2017 en een verblijfsvergunning ontvangen heeft. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

Waar verzoeker aanvoert dat er op heden geen enkel bewijs voorligt dat hij in geval van terugkeer in het bezit zou worden gesteld van een geldig verblijfsdocument en op een menswaardige manier opgevangen zou worden in Spanje gezien de verblijfsdocumenten die hij had ontvangen reeds zijn vervallen, hij die niet heeft vernieuwd en Spanje al meer dan 5 jaar geleden heeft verlaten, wijst de Raad op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. Uw verklaring dat u Spanje langer dan vijf jaar heeft verlaten en een advocaat u zou gezegd hebben dat uw bescherming vervalt wanneer u langer dan zes maand uit het land bent (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 19.04.2024, hierna NPO, p. 18) kan rekening houdend met dit alles dan ook geenszins overtuigen. U legt immers geen bewijsstukken met betrekking tot de (on)geldigheid van uw status in Spanje neer, en het loutere gegeven dat uw Spaanse verblijfskaart effectief twee jaar vervallen is (NPO p.18 en inventaris in groene map) impliceert niet dat u deze niet meer zou kunnen gaan verlengen. Dat u dakloos zal worden, de Spanjaarden u niet meer gaan accepteren, u alle procedures opnieuw zal moeten beginnen en zij u de kans zeker niet meer gaan geven (NPO p.18) zijn niet meer dan veronderstellingen die u eveneens op geen enkele wijze objectief onderbouwt. Gevraagd of u reeds geprobeerd heeft om u te informeren over een verlenging van uw verblijfspapieren in Spanje of de stand van uw beschermingsstatuut daar, gaf u bovendien aan dat u zich enkel informeerde bij een Syrische vriend / advocaat die in Duitsland verblijft. Waarop deze persoon zich baseert om te stellen dat uw status in Spanje zou vervallen zijn is echter geheel onduidelijk en kan dan ook weinig ernstig genomen worden.”

Verzoeker laat deze concrete overwegingen ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Hierbij wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Spanje heeft verlaten en zijn verblijfsdocumenten dient te vernieuwen, kan – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt te impliceren – niet worden afgeleid dat hij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut of vragen heeft bij de geldigheid van de documenten, komt het hem toe om dit op afdoende en objectieve wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat hij bij terugkeer nog internationale bescherming geniet, volstaat niet.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Spanje en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

2.3.3.2. In dit kader brengt de Raad voorts in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft

overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.” Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Spanje sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

2.3.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid (zullen) bereiken.

De Raad treedt volgende motieven in de bestreden beslissing bij:

“Daarbij kan er in deze context nog op gewezen worden dat u over een netwerk van vrienden en kennissen in Spanje beschikt, waarop u kon beroep doen voor u er asiel aanvroeg en ook toen u het opvangcentrum moest verlaten en eigen onderdak moest zoeken (NPO p.8-9). Toen u naar eigen zeggen niet rondkwam met uw uitkering van het Spaanse Rode Kruis wist u hulp te verkrijgen in kerken, waar kledij en maaltijden verdeeld werden (NPO p.10). Verder hebt u tijdens uw verblijf in Spanje eveneens gewerkt (NPO p.11), weliswaar in het zwart, en hebt u er reeds van 2017 tot 2019 kunnen overleven. Meer nog, toen u Spanje in 2019 wist u zelfs via Frankrijk, Italië, Zwitserland, Slovenië, Kroatië, Hongarije, Roemenië en Bulgarije terug naar Griekenland te reizen. U zou hierbij opnieuw zijn geholpen door vrienden, die u blijkbaar overal in Europa heeft, en die u ook financieel steunen (NPO p.13). U verklaarde letterlijk dat u vaak geld krijgt “van vrienden van overal”, snel geliefd bent door mensen en op elke plaats in Europa minstens twee of drie vrienden heeft (NPO p.13-14), die u aldus vermoedelijk ook kunnen helpen met de heropbouw van uw leven in Spanje. Na uw vertrek uit Spanje wist u zichzelf voorts twee jaar lang in Griekenland te onderhouden, terwijl u daar geen enkele vorm van steun ontving (NPO p.14). U woonde er samen met andere Syriërs en werkte in het zwart, en reisde in die periode zelfs naar Noorwegen, wederom met hulp van vrienden wiens namen u opvallend genoeg wel niet meer kent (NPO p.14-15). Na uw passage in Noorwegen en korte terugkeer naar Griekenland wist u vervolgens een jaar lang in Nederland te overleven, alweer bij een vriend, en hierna eveneens een jaar lang in België, ook bij vrienden (NPO p.15). U vond zowel in Nederland als België werk, zij het in het zwart, en keerde nog een tweede maal terug naar Nederland, wederom voor een jaar, terwijl u er uw verblijf zelfs nooit probeerde te legaliseren (NPO p.15-16). Hierna was u zelfs nog in staat om naar Zweden te trekken, waar u zo’n maand bij Palestijnse vrienden verbleef (NPO p.16). Vervolgens slaagde u erin om terug te keren naar Nederland en nog via Duitsland en Luxemburg te reizen, waar u alweer vrienden bezocht, totdat u uiteindelijk opnieuw naar België kwam in oktober 2023 (NPO p.16). De vaststelling dat u tussen maart of april 2019 (het ogenblik van uw vertrek uit Spanje) en oktober 2023 (het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming in België) vierenhalf jaar lang in verschillende Europese landen wist te wonen, werken en (over)leven, toont onmiskenbaar aan dat u zelfstandig en zelfredzaam genoeg om in uw eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, ook in Spanje.

Waar uit uw verklaringen nog zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire

behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe."

Verzoeker volhardt in de reeds afgelegde verklaringen aangaande zijn ervaringen in Spanje doch brengt geenszins valabele elementen bij die voorgaande bevindingen, die steun vinden in de stukken van het dossier, kunnen weerleggen.

2.3.3.4. Vervolgens wijst de Raad erop dat het aan de begunstigten van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben bekomen, door er onder meer werk te vinden, onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet op overtuigende wijze uit de verklaringen en gedragingen van verzoeker. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, tewerkstelling, onderwijs, gezondheidszorg of andere ondersteuning te kunnen krijgen in Spanje. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput zoals door de commissaris-generaal terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld:

"Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén of eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verliet Spanje immers slechts zo'n twee maanden nadat uw uitkering werd stopgezet (NPO p.13) en was bovendien tegenstrijdig over waar u juist woonde tot aan uw vertrek. Zo zei u enerzijds dat u in de studio (die u via een Spaanse vriend kon huren nadat u het opvangcentrum moest verlaten, NPO p.9) woonde tot aan uw vertrek (NPO p.11 en 13), maar verklaarde u tegelijkertijd dat u na de stopzetting van uw uitkering dakloos zou geworden zijn en tijdelijk bij vrienden woonde (NPO p.13). Gevraagd of u gewerkt heeft in Spanje of er werk heeft gezocht, stelde u dat u er de kans niet had om de taal te leren of een cursus te volgen terwijl u wel heel erg gemotiveerd was en wou werken (NPO p.10). Er zou volgens u geen dergelijke dienst bestaan in Spanje, wat echter bijzonder twijfelachtig is en bovendien niet meer dan een blote bewering. Verder gaf u aan dat het vernederend was om telkens hulp te gaan vragen van organisaties (NPO p.10), die er aldus kennelijk wel zijn. Ook verwees u naar hypothetische medische problemen in Spanje en het gebrek aan verzekering en medische bijstand, maar onderbouwt u dit evenmin met enig objectief bewijs en bent u zelf gezond. Daarbij zou u wat Spaans geleerd hebben via contacten met mensen en spreekt u tevens redelijk goed Engels (NPO p.10), wat een bijzondere troef is als nieuwkomer. U verklaarde Engels geleerd te hebben "via de televisie, door alles in het Engels te bekijken" (NPO p.11), wat samen met uw netwerk in Spanje toelaat om aan te nemen dat u hoogstwaarschijnlijk ook in staat bent om zelfstandig aan uw kennis van het Spaans te werken. Hoewel u enkel in het zwart zou gewerkt hebben in Spanje (NPO p.11), toont u niet aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om een legale job te vinden. U zocht immers louter via-via, of via personen die u doorverwezen naar bedrijven, en verwees in dit kader ook opnieuw naar het gegeven dat u de taal niet kent (NPO p.11, 13) hetgeen echter om de hierboven beschreven vaststelling geen argument is."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad deze overwegingen tot de zijne.

Ook heeft de commissaris-generaal rekening gehouden met de door verzoeker aangehaalde discriminatie:

"Waar u nog aanhaalde dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje het slachtoffer bent geworden van discriminatie en/of racisme op de verhuurmarkt (zie Vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d. 17.10.2023 vraag 3.5 en NPO p.9), moet tenslotte worden opgemerkt dat deze situatie, die zich afspeelde bij slechts één verhuurkantoor, niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling."

Met betrekking tot verzoekers verwijzingen in zijn verzoekschrift naar algemene landeninformatie inzake discriminatie, tewerkstelling, huisvesting en gezondheidszorg die volgens hem aantonen dat de mensenrechten in Spanje niet meer kunnen gegarandeerd worden, stipt de Raad aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Zodoende volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje geenszins om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker, die geen gewag maakt van gezondheidsproblemen (Verklaring DVZ van 17 oktober 2023, p. 11), toont verder overigens geenszins aan dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden die zijn verbonden aan zijn status toegekend in Spanje.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Spanje, betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Verzoeker kan dus niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.

2.3.3.5. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Spanje reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Spanje, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.4. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en het betoog rond de situatie in Syrië zoals verder toegelicht in verzoekers aanvullende nota echter niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.5. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op het arrest nr. C-753/22 van 18 juni 2024 van het Hof van Justitie van de Europese Unie en meent dat verweerder zijn verzoek nooit onontvankelijk had mogen verklaren en een ten gronde onderzoek had moeten voeren of hij terug kan keren naar Syrië, meent de Raad dat verzoeker, gelet op voorgaande vaststellingen, in casu niet dienstig kan verwijzen naar deze rechtspraak. Zoals ook verzoeker aangeeft is deze rechtspraak immers slechts dienstig in het geval lidstaten besluiten om op basis van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de eerste lidstaat niet over te gaan tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing waarbij zij dan het verzoek opnieuw zelfstandig ten gronde

behandelen, hetgeen in casu niet het geval is, en dan in dit kader ten volle rekening moeten houden met de beslissing tot toekenning uit de andere lidstaat en met de elementen die deze beslissing ondersteunen. De Raad herhaalt evenwel dat het huidig beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard en deze beslissing overeind blijft.

2.3.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Spanje. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord – dit met bijstand van een tolk Arabisch en in aanwezigheid van zijn advocaat – de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU